

ทำความเข้าใจความนวนิยาย

ชุด สุภาพบุรุษจุฑาเทพ

หม่อมเจ้าวิชาวชิกร จุฑาเทพ เป็นเพื่อนรักกับ หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ เทวพรหม ได้สัญญากันว่าจะให้ลูกคนใดคนหนึ่งแต่งงานกันเพื่อจะได้เกี่ยวดองกันสืบไป เมื่อหม่อมเจ้าวิชาวชิกรถึงชีพิตักษัย หม่อมเอียดซึ่งเป็นมารดาและเป็นย่าของบรรดาลูกๆ ของหม่อมเจ้าวิชาวชิกรซึ่งถูกขนานนามว่าห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพจึงต้องการทำคำมั่นสัญญานั้นให้เป็นจริง

เมื่อบรรดาห้าสิงห์จุฑาเทพเติบโตเป็นหนุ่ม พวกเขา กลับอยากใช้ชีวิตของตัวเอง ต่างหาทางปฏิเสธการแต่งงานกับทายาทสาวแห่งราชสกุลเทวพรหม จนคำสัญญานั้นมีอันต้องถูกลบล้างไปโดยปริยายเมื่อทายาทคนสุดท้ายคือธณพีร์แต่งงานกับเพียงขวัญ

ธรรณเกือบจะได้แต่งงานกับหม่อมหลวงเกษรา แต่กลับได้แต่งงานกับหม่อมหลวงระวีราไพศาลใจรัก

ปวรจุฬปฏิเสธที่จะแต่งงานกับหม่อมหลวงกระดิน ลูกพี่ลูกน้องของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับวรรณสาผู้เป็นถึงหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน

พุกนิภทรรปฎิเสธการแต่งงานกับหม่อมหลวงมารตี น้องสาวของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับกรองแก้ว อดีตนางสาวศรีสยาม สุดท้ายมารตีก็ตกเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ แต่หลังจากท่านนายพลเสียชีวิตมารตีซึ่งไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติอะไรจากท่านเลยก็หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

รัชชานนท์ซึ่งหม่อมเอียดหมายมั่นจะให้แต่งงานกับหม่อมหลวงคินีซูก ลูกสาวของท่านนายพล หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ เทวพรหม กลับหนีไป และได้ไปแต่งงานกับสร้อยฟ้า เจ้าหญิงแห่งเวียงพุกคำ

ส่วนนิโลธรรมาซึ่งควรได้แต่งงานกับรณพีร์ก็ต้องแคล้วคลาดกัน เพราะเรื่องร้ายแรงที่เธอกระทำต่อหม่อมเอียด นั้นทำใหัรณพีร์ได้แต่งงานกับเพียงขวัญ นางเอกภาพยนตร์ไทยชื่อดังในเวลานั้น

เวลาผ่านไป ห้าสิงห์จุฬาเทพก็มีทายาทมากมายสืบราชสกุล ทว่าพันธสัญญาระหว่างจุฬาเทพกับเทวพรหมก็ยังไม่มีความว่าจะสัมฤทธิ์ผล

๑

รณจักรนั่งเด่นสง่าอยู่บนหลังม้าสีขาวที่ยืนอยู่กลางสนามหญ้าเขียวขจี มือซ้ายกุมบังเหียน แต่งกายด้วยชุดนายทหารระดับผู้บังคับกองร้อยแห่ง กองพันทหารม้าที่ ๒๙ รักษาพระองค์

“ขออนุญาตเข้าสนามครับ!” ทหารคนหนึ่งกล่าวนำพร้อมทั้งตะเบะ คนอื่นทำความเคารพตามในแบบเดียวกัน

รณจักรตะเบะตอบพลางเอ่ยอนุญาต ทหารเหล่านั้นจึงจูงม้าเข้ามาตั้งแถวเรียงหน้ากระดานซ้อนกันเป็นระเบียบ ผู้กองหนุ่มยกข้อมือข้างขวาขึ้นมา ดุนาฬิกา แล้วมองกราดแถวของทหารทั้งหมดในขณะนี้

“ผู้หมู่สมชัยทำไมยังไม่มา”

ทหารคนหนึ่งตอบว่าไม่ทราบหลังจากพวกเขาหันหน้ามองกันไปมาอยู่ ครู่สั้นๆ รณจักรจึงตะโกนสั่งให้เริ่มฝึก การฝึกบังคับม้าดำเนินไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง สมชัยก็จูงม้ามาแต่ไกล และหยุดลงตรงนอกรั้วสนามฝึก

“ขออนุญาตเข้าสนามครับ!” เขาตะเบะด้วยสีหน้ากริ่งเกรงจนเหงื่อแตก พลั๊ก

“มาสายขนาดนี้ นาฬิกาตายรีไ้เงาะ!” รณจักรตะคอก

“ขอโทษครับ”

“ถ้าเราต้องไปออกรบ แล้วเกมมาผิดเวลานัด จะไปรบชนะใครเขาได้วะ จำไว้ว่าการตรงเวลาเป็นเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับทหาร เอ้า! วันนี้แกไม่ต้องขี่ม้าหรอก จูงม้าวิ่งตามเพื่อนไป”

คนโดนทำโทษรับคำ ก่อนจะจูงม้าของตนวิ่งตามท้ายแถวทหารที่ขี่ม้าไปตลอดทั้งชั่วโมง

“เมื่อเช้าเห็น้อยหน้าอยู่นะผู้หู่” รณจักรตบป่านายทหารรุ่นน้องซึ่งถูกเขาทำโทษ อีกมือถือผักบั้งไว้กำหนึ่ง

ร้อยตรีหนุ่มยิ้มอย่างยอมรับผิด ทั้งยังส่ายหัวว่าคราวหน้าจะไม่สายอีกแล้ว รณจักรยิ้มตอบ หลังเวลาเลิกงาน ความเข้มงวดก็คลายลงเหลือแต่ความเป็นพี่น้อง รณจักรเดินต่อไปในคอกม้า พบนายทหารอีกคนหนึ่งจึงถามไถ่ “แม่ออกจากโรงพยาบาลแล้วยัง”

“ออกแล้วครับ เป็นเพราะผู้กองให้เงินค่าผ่าตัด แม่ผมก็เลยรอดขอบคุณผู้กองมากนะครับ”

“เรื่องเล็กน่า ดูแผลแม่ของแกให้ดีทีแล้วกัน วันหยุดนี้นั้นอนุญาตให้กลับไปเยี่ยมท่านที่บ้านได้”

นายสิบขอบคุณเขาอีกยกใหญ่ที่เดี๋ยวกว่ารณจักรจะผละจากมา จนมาถึงคอกที่ม้าขาวคูโจอาศัยอยู่ เจ้าม้าก้าวเข้ามาหาอย่างยินดีตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเรียกชื่อด้วยซ้ำ มั่นยืนศีรษะมาชูกหน้าท้องของชายหนุ่ม เขาจึงตบลำคอของมันเบาๆ พร้อมกับหัวเราะ

“ขี้อ้อนจริงๆ เอ้า! ฉันทเอาผักบั้งมาฝาก” รณจักรป้อนผักบั้งให้พายุหัต พุดคุยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนผิดกับการเป็นครูฝึกซึ่งสั่งทหารอย่างเข้มงวดเมื่อเขาราวกับเป็นคนละคน

เสียงฝีเท้าดังขึ้น รณจักรจึงหันไปมอง เห็นเสมียนกองร้อยซึ่งเป็นเสมือนผู้ช่วยของตนยืนรออยู่ห่างออกไป

“ขออนุญาตครับผู้กอง ท่าน ผบ.ทอ. โทร. มาครับ”

รณจักรขมวดคิ้ว ผบ.ทอ. คือ พลอากาศเอก หม่อมราชวงศ์รณพีร์ จุฑาเทพ ผู้บัญชาการทหารอากาศ ซึ่งเพิ่งได้รับตำแหน่งหมาดๆ และเป็นบิดาของเขาเอง

“ท่านสั่งว่ามีเรื่องด่วน ให้ผู้กองรีบกลับวังจุฑาเทพครับ”

หม่อมหลวงหนุ่มแห่งจุฑาเทพพยักหน้าอย่างครุ่นคิด ด้วยหน้าที่ของผู้บังคับกองร้อยทหารม้า เขาจึงเลือกอยู่บ้านพักในกองพัน และกลับวังจุฑาเทพในช่วงสุดสัปดาห์ บิดาเข้าใจความจำเป็นดีจึงไม่เคยโทรศัพท์มาสั่งให้เขากลับบ้านก่อน นี่เป็นครั้งแรก

เมื่อรณจักรกลับไปถึงบ้านสีขาวซึ่งสร้างขึ้นเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ภายในอาณาเขตวังจุฑาเทพ บิดาก็รออยู่แล้ว ทั้งยังมีน้องชายคนที่สองคือ เรืออากาศตรี หม่อมหลวงรณภูมิ นั่งอยู่ด้วย ตามปกติเขาประจำการอยู่ที่โคราช รณจักรจึงแปลกใจที่เห็นรณภูมิในวันนี้ รณจักรทรุดกายลงบนโซฟาทางขวามือของบิดา ซึ่งอยู่ตรงข้ามรณภูมิพอดี

“คุณพ่อมีธุระอะไรหรือครับถึงเรียกผมกลับมา”

รณพีร์ถอนหายใจ วงหน้าคมคายฉายแววเหนื่อยล้า พลาบบอกว่าก็เรื่องเดิมๆ

“คุณทวดอาการทรุดลงหรือครับ” รณภูมิหรีตามอง ผู้เป็นพ่อจึงพยักหน้า

“คุณลุงใหญ่เพิ่งโทร. มาเล่าให้ฟังว่าทวดอ่อนผ่นร้ายอีกแล้วว่าวิไลร์มามาตะโกนสาปแช่งอยู่หน้าวังจุฑาเทพ แล้วก็เกิดไฟไหม้ขึ้นในวัง คุณทวดจึงสะดุ้งตื่น จากนั้นอาการความดันสูงก็กำเริบจนคุณลุงภรรยากับป้าแก้วต้องช่วยกันพยาบาลแทบไม่ได้หลับได้นอน พ่อไม่สบายใจเลยจริงๆ”

คำบอกเล่าของบิดาทำให้คนฟังพลอยเครียดไปด้วย วิไลร์มามาที่รณพีร์กล่าวถึงก็คือ หม่อมหลวงวิไลร์มามา เทวพรหม อดีตคู่หมั้นของรณพีร์ แต่ต้องคลาดแคล้วกันเนื่องจากรณพีร์พบรักกับเพียงขวัญ ดาราภาพยนตร์ชื่อดังในสมัยนั้น ประกอบกับวิไลร์มามาเคยปองร้ายหม่อมเอียดจนเกือบถึงแก่

ชีวิต ลัญญะระหว่างจุฬาเทพกับเทวพรหมจึงสิ้นสุด

นับจากนั้นเป็นต้นมา เทวพรหมก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ลูกสาวสองคนในจำนวนสามคนของเทวพันธ์หายสาบสูญ เขาจึงตรอมใจจนป่วยหนัก ทั้งยังมีจดหมายจากวิโลรัมภาส่งมาสาปแช่งราชสกุลจุฬาเทพให้ถึงแก่หายนะ ด้วยเหตุที่ทำให้เทวพรหมต้องตกต่ำ สร้างความไม่สบายใจให้แก่อ่อนในวัยชราจนเจ็บออกๆ แอดๆ มาตั้งแต่นั้น

อ่อนขอร้องให้หยาาจุฬาเทพช่วยกันตามหาบุตรสาวทั้งสองของเทวพันธ์ที่หายไป เพื่อพามาพบนางและเทวพันธ์ในวัยไม้ไผ่ลี้ผึ้ง ทุกคนช่วยกันตามหา วิโลรัมภาก็ส่งจดหมายขู่อามาตมาอย่างต่อเนื่อง คุณชายทั้งหลายจึงปรึกษากันและได้ข้อสรุปว่าจะไม่ตามหาพวกเธออีก โดยเฉพาะวิโลรัมภ ด้วยเกรงว่าการพาวิโลรัมภ ซึ่งมีเจตนาร้ายต่อจุฬาเทพมาพบอ่อนจะไม่เป็นผลดี พวกเขาพร้อมกันไปปดอ่อนว่าจะตามหาให้เพื่อให้คนแก่สบายใจ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ทุกคนไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้วคือพวกเขาพบมารตีเข้าโดยบังเอิญ ซ้ำยังได้ลูกสาวของมารตีมาเป็นว่าที่ศรีสะใภ้อีกด้วย ขณะที่วิโลรัมภายังหายเข้ากลีบเมฆต่อไป

“ตอนนั้นพ่อโกรธวิโลรัมภามาก เพราะเธอทำร้ายหม่อมทวดเอียดและใส่ร้ายแม่ของลูกอย่างที่พ่อเคยเล่าให้ฟังไปแล้ว แต่พ่อก็ไม่สบายใจเมื่อรู้ว่าเธอหนีออกจากบ้านไปในคืนที่พ่อแต่งงานกับแม่ หลังจากได้จดหมายสาปแช่งของเธอ พ่อก็โกรธขึ้นมาใหม่ แต่พอมมาถึงตอนนี้พ่อสงสารเธอมากกว่า วิโลรัมภาคงจมอยู่กับความอาฆาตแค้นจนดวงตามืดบอด ชีวิตของเธอคงลำบากลำบากไม่น้อยทีเดียวถึงได้เขียนจดหมายฉบับนั้นขึ้นมา พ่อได้ข่าวว่าก่อนที่จะหายตัวไป เธอมีอาการทางจิตด้วย ไม่รู้ว่าตอนนี้เธอจะเป็นยังไงบ้าง”

“คุณพ่อสงสารเธอ แล้วจะให้เราตามหาเธอรึเปล่าครับ”

“ไม่ต้อง” รณพีร์รับปฏิเสธ “พ่อแค่รู้สึกว่าการแค้นที่วิโลรัมภามีต่อจุฬาเทพเป็นเรื่องที่พ่อต้องรับผิดชอบโดยตรงเท่านั้นแหละ พ่อจะทำทุกอย่างให้ทวดอ่อนสบายใจ ยกเว้นเรื่องที่จะพาวิโลรัมภามาพบท่าน”

“วันหนึ่งเราอาจจะได้พบเธอครับ” รณภูมิเปรยเสียงขมิ้ม

“งั้นก็แยละ เอาเป็นว่าถ้าเธอปรากฏตัววันไหน เราจะต้องขัดขวางไม่ให้เธอมาพบทวดอ่อนได้ แต่ถ้าเธอลำบากและต้องการความช่วยเหลือจริงๆ พ่อก็จะช่วยเธอ...แค่ช่วยเท่านั้น...แต่ไม่ให้เธอมาทำลายจุฬาเทพได้เป็นอันขาด!”

“ฉันไม่ชอบผู้หญิงคนนี้เลยจริงๆ” รณจักรกล่าวทันทีที่อยู่กันสองคนกับน้องชาย

“เธออาจจะไม่เลวร้ายขนาดนั้นก็ได้นะครับ” รณภูมิเอ่ยด้วยสีหน้าลังเล รณจักรจึงหันตามองน้องชาย เป็นที่รู้กันในครอบครัวว่า รณภูมิมีสัมผัสพิเศษมาตั้งแต่จำความได้ หากน้องชายยืนยัน เขาก็ควรเบาใจ รณจักรจึงผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก

“เอวาะ ฉันเชื่อแก ในเมื่อทวดอ่อนจะไม่เป็นอะไร งั้นเราไปกินเหล้ากันเหอะ ชวนพี่เพชร คุณสรุจ คุณภูไปด้วย”

“เรื่องกินเหล้าผมขอตัวครับ พรุ่งนี้ต้องกลับโคราชแต่เช้า”

รณจักรกอดคอ น้องชายเหมือนที่เคยทำตอนเด็ก จังหวะนั้นเอง รณภูมิก็ชะงัก ขมวดคิ้ว จ้องผู้เป็นพี่เขม็ง

“พี่จักร...” รณภูมิขยับตัวออกมายืนประจันหน้าพี่ชาย แล้วพูดเสียงชิงชัง “ผมไม่ค่อยรู้ลึกอะไรชัดเจขนาดนี้มานานแล้ว แต่ฉันมันชัดมากจริงๆ จะมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับพี่ ผมบอกไม่ได้ว่าเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี แต่ที่แน่ๆ เรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้จะทำให้ชีวิตของพี่เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง”

“ฉันจะได้เลื่อนยศเป็นพันตรีเร็วๆ นี้รึไม” รณจักรหัวเราะ

“ไม่ใช่เรื่องตลกนะพี่จักร มันจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้แหละ ชีวิตของพี่จะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป” รณภูมิย้ำหน้าเคร่ง

โทรศัพท์ในบ้านแผดเสียงดัง รณจักรเลิกคิ้ว ก้าวไปยกหูโทรศัพท์ขึ้น มา “ฮัลโล”

“คุณจักร ไซ้ไหม” เสียงหัวของคนปลายสายดังขึ้น

“ใช่ครับ คุณนัทรหรือ” รณจักรแยมยิ้ม จำได้ว่าเป็นเสียงของหม่อมหลวงฉัตรเกล้า

“ใช่ พี่เอง” จิตรเกล้าตอบเสียงขรึม

รณจักรลังหรณใจไม่ดีจากน้ำเสียงของญาติผู้พี่ ซึ่งเป็นแพทย์ทหาร
ประจำโรงพยาบาลค่ายในจังหวัดเชียงราย

จิตรเกล้าเตือนน้องชายให้ทำใจดีๆ เอาไว้ ก่อนจะแจ้งข่าวร้ายที่ทำให้
รอยยิ้มบนใบหน้าของรณจักรเลือนหายไปทันที

๒

ร้อยเอกสิงโต เพื่อนรักของรณจักรเสียชีวิตจากการปะทะกับสมุนของ จางเจิน นักค้ายาเสพติดรายใหญ่ซึ่งถูกทางการกวาดล้างไปปีก่อน แต่ยังมีลูก สมุนอีกจำนวนหนึ่งที่ยังหนีหัวซุกหัวซุนมาพบกองกำลังของสิงโตซึ่งออกลาด ตระเวนเข้าพอดิ แม่ทหารไทยเป็นฝ่ายชนะ แต่สิงโตบาดเจ็บสาหัส กว่าจะมา ถึงมือของฉัตรเกล้าก็สายไปแล้ว ข่าวร้ายที่รณจักรได้รับนั้นยากทำใจ ชาย หนุ่มจึงรีบไปเยี่ยมรายเพื่อพบฉัตรเกล้า ซึ่งเป็นแพทย์ทหารอยู่ประจำโรง- พยาบาลค่าย

รณจักรมองรูปภาพหน้าโลงศพคลุ้มด้วยธงไตรรงค์ด้วยแววตาหม่น เกรี้ยว ข้างๆ กันนั้นมีโลงศพของทหารนายอื่นที่เสียชีวิตพร้อมกันในเหตุปะทะ ดังกล่าว พิธีศพจัดขึ้นอย่างเศร้าสร้อยแต่ก็สมเกียรติ

สิงโตเป็นเพื่อนรักของเขาตั้งแต่สมัยอยู่โรงเรียนเตรียมทหาร เพิ่งมา แยกกันตอนสำเร็จการศึกษา รณจักรเลือกเหล่าทหารม้า ขณะที่สิงโตเลือก เหล่าทหารราบซึ่งต้องประจำอยู่ต่างจังหวัด แต่ทั้งสองก็ยังติดต่อกัน ทุกครั้งที่ สิงโตเข้ากรุงเทพฯ เขามักไปหารณจักร และค้างที่วังจุฑาเทพในบางคราว รณจักรได้พบเพื่อนรักครั้งสุดท้ายก็เมื่อปลายปีที่แล้วในงานศพมารดาของ

สิงโตซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง หลังจากนั้นสิงโตก็ถูกย้ายมาประจำอยู่ที่เชียงราย รัตนจักรยังฝากฝังฉัตรเกล้าให้ช่วยดูแลเพื่อนรัก ไม่คิดเลยว่าฉัตรเกล้าจะได้ทำหน้าที่นั้นจนวาระสุดท้ายของสิงโต

ญาติผู้พี่ก้าวเข้ามายืนตรงหน้า ถือถ้ายข้าวต้มซึ่งร้อนจนเห็นควันลอยจางๆ “กินข้าวต้มเสียหน่อยสิ คุณจักรไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันเลยนะ”

รัตนจักรส่ายหน้า เบนสายตากลับไปที่โรงศพของเพื่อน ฉัตรเกล้าถอนหายใจและมองตาม พลางปลอบว่าสิงโตได้ทำหน้าที่อันทรงเกียรติที่สุดของทหารสำเร็จลุล่วงแล้ว เพราะการสละชีวิตของเขาทำให้จับตัวสมุนที่เหลือของจางเฉินได้ เขาไปสบายแล้ว คนที่ยังมีชีวิตอยู่อย่างพวกเราต่างหากต้องรักษาตัวให้ดี รัตนจักรยังมีหน้าที่สำคัญที่สิงโตฝากฝังเอาไว้อีก

ทหารม้าหนุ่มขมวดคิ้วทันทีที่ญาติผู้พี่ตอกย้ำเรื่อง ‘หน้าที่สำคัญ’ ทั้งสองเบนสายตาผ่านโรงศพไปหยุดลงที่เด็กหญิงร่างผอมแก้ง่ามวัยสิบสามปีซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ใกล้โรงศพของสิงโตมากที่สุด เธอนั่งหลังคู้เล็กน้อย บางครั้งก็เอื้อมมือไปลูบผาซ่างโลงอย่างอ่อนโยน ทำปากขมุบขมิบคล้ายกับชวนคนที่อยู่ในโลงพูดคุย นานๆ ทีจึงจะเห็นว่าเจ้าตัวสะอื้นเบาๆ ไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟายเหมือนคนอื่นที่เพิ่งสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักมาใหม่ๆ

รัตนจักรจำสุจินดาได้ตั้งแต่แรกเห็น เนื่องจากเพื่อนรักอวดรูปน้องสาวที่พกไว้ในกระเป๋าสตางค์ให้ดูบ่อยๆ ตั้งแต่เธอยังเล็ก ก่อนหน้านั้นเธออาศัยอยู่ต่างจังหวัดกับมารดา หลังมารดาเสียชีวิต เด็กหญิงมาอยู่เชียงรายกับพี่ชาย เนื่องจากไม่มีญาติที่ไหนอีก

“น่าสงสารแทนนะ สัมจิตสูญเสียคนในครอบครัวครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนั้นแกไม่เหลือใครอีกแล้วนอกจาก...เออ...คุณจักร”

แม้สิงโตจะทรمانแสนสาหัสเพราะพิษบาดแผล เขาก็รู้หนขอร้องไห้พาน้องสาวมาพบในวาระสุดท้ายเพื่อสั่งเสียให้ไปอยู่ในความดูแลของรัตนจักร พร้อมกับขอร้องให้ฉัตรเกล้าจัดการเรื่องดังกล่าวแทนตน สิงโตทำพินัยกรรมเอาไว้ล่วงหน้าและฝากไว้กับผู้บังคับบัญชาว่าหากเขาตาย ขอยกทรัพย์สินสมบัติและเงินค่าตอบแทนให้แก่น้องสาวคนเดียว โดยให้รัตนจักรเป็นผู้ปกครองของ

เธอจนกว่าสุนิดาจะบรรลุนิติภาวะ

ใช้วาระฉกรจะไม่เคยรู้เรื่องนี้ ในวันที่เขาไปร่วมงานศพมารดาของ
สิงโต เพื่อนรักก็เคยเปรยไว้เช่นกัน

รุ่งขึ้นหลังงานศพวันแรกผ่านไป วจกรและฉกรเกล้าก็มายืนอยู่หน้า
บ้านพักของสิงโตเพื่อจัดการสิ่งที่เขาหลีกเลี้ยงมาโดยตลอด

“ผมต้องพูดกับสั้มจิตวันนี้จริงๆ หรือ ผมไม่รู้จะพูดอะไรกับแก บอก
ตรงๆ นะ ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะดูแลแก่ได้ แกเป็นเด็กผู้หญิงนะคุณฉกร”

“คุณเรก็เคยเป็นเด็กผู้หญิง คุณเกศ คุณพลอย คุณกัณท์เหมือนกัน”

ฉกรเกล้าหมายถึงรณเรศ น้องสาวของวจกรซึ่งอยู่ฝรั่งเศส ตามด้วย
น้องของตนเอง และลูกพี่ลูกน้องคนอื่นๆ

“คุณอาขวัญก็จะช่วยดูแลสั้มจิตให้เหมือนกันนั่นแหละ นอกจากท่าน
แล้ว บ้านเราก็มียกอีกตั้งเยอะ มีเด็กๆ ไปอยู่ด้วย สั้มจิตได้เป็นตุ๊กตาของ
ทุกคนแน่ เชื้อฟี่ลี”

“แต่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่เลยสักคน ใครๆ ก็ไปเที่ยวกันหมด ผมจะทำ
ยังไงดี” รณจักรทอดถอนใจ

“พี่จะบอกขวัญให้มาช่วยในวันหยุดของเธอก็แล้วกัน” คราวนี้ฉกรเกล้า
หมายถึงขวัญฤทัย คนรักของเขาซึ่งเรียนพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพฯ และมีแผน
จะแต่งงานกันในปีหน้า

“แล้วไหนจะเรื่องโรงเรียนอีก” รณจักรปวดหัวจนแทบยกมือกุมขมับ

“เรื่องนั้นพี่ว่าหนูๆ ช่วยได้” ฉกรเกล้าแยมยิ้ม

“หนูๆ ไหนครับ” รณจักรนิ้วหน้า

“อ้าว! ก็เพื่อนรักของคุณเกศไง หลานสาวคุณครูโต โรงเรียนทรง-
พัฒนศึกษาที่เราเคยเรียนตอนเด็กๆ แหม! แค่นี้ทำเป็นลืม”

ทหารม้าหนุ่มหนึ่งงันไปอย่างทบทวนความจำ...“หนูๆ กันหรือ” ภาพของ
เด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม สวมแว่นตาหนาเตอะผุดขึ้นในความทรงจำ ชวนให้
นึกถึงนกฮูกเก่าๆ อ้วนๆ ในการ์ตูนไม่มีผิด

“อ้อ...ยายหนูพุก นกฮูกเบอร์คุนนี่เอง”

“เฮ้ย! คุณจักรก็ไปว่าเธอ”

“ก็มันจริงนี่ครับ ผมจำได้แล้ว ยายหนูพุกอยู่กับคุณเกศที่ไรก็เหมือนเลขคุนย์กับเลขหนึ่งมาอยู่คู่กันทุกที ผมยังจำตอนที่ผมกับคุณญแกล้งเอาหนังสือกับแว่นตาของเธอไปซ่อน ยายนี้ร้องให้ชะงัดจุฑาเทพแทบแตก ผมกับคุณญเลยโดนพอกับคุณลุงตีด้วยไม้มะยมจนทวดอ่อนต้องออกมาห้าม” เขาหัวเราะยามนึกถึงเรื่องสมัยเด็ก

“คุณจักรไม่ได้แค่เอาหนังสือกับแว่นตาของหนูพุกไปซ่อนอย่างเดียวเสียหน่อย แต่เอาหนอน เอาใบ เอากิ่งไปแกล้งเธอเป็นประจำ ลืมแล้วรึไง”

“จริงด้วยครับ คุณฉัตรนี่จำแม่นจริงๆ” รณจักรหัวเราะชอบใจ

“หัวเราะเข้าไป รอให้คุณจักรได้เห็นหนูพุกตอนนี่เสียก่อนเถอะ” ฉัตร-เกล้ายิ้มกริ่ม “เอาเป็นว่ากลับไปคุณจักรรีบไปปรึกษาหนูพุกเรื่องการเข้าโรงเรียนของส้มจี๊ด เธอคงช่วยให้แกเข้าเรียนระหว่างปีการศึกษาได้ พี่จะโทร. บอกเธอให้”

“ขอบคุณครับ ถ้าไม่มีคุณฉัตร ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะทำยังไงต่อ” รณจักรเอ่ยด้วยท่าทางขริมลง

“พี่ก็ช่วยได้เท่านั้นแหละ แต่เรื่องทำความรู้จักส้มจี๊ด คุณจักรต้องจัดการเอง”

รณจักรพยักหน้า เขายืดตัวขึ้น เพ่งมองประตูบ้านของเด็กหญิงด้วยแววตาประหนึ่งทหารที่กำลังจะออกรบ

ในบ้านพักหลังเล็กของเพื่อนผู้ล่องลับ หญิงวัยกลางคนซึ่งสิงโตเคยจ้างมาทำงานบ้านช่วยเก็บกวาดข้าวของอดีตนายทหารลงในลังกระดาษ โดยมีเด็กชายหญิงสามคนที่รณจักรเคยเห็นว่าวิ่งตามสุนัขตอลอดงานศพมาคอยช่วยกันที่เห็นชายหนุ่ม พวกเขาถูกลุกขึ้นยืนอย่างไม่เป็นมิตร หญิงวัยกลางคนจึงต้องลากลูกชายกับเพื่อนๆ ออกไป ไม่ลืมขี้ออกว่าสุนัขคาอยู่ในห้องใด

รณจักรก้าวเข้าไป และเห็นว่ามียุติกรอีกคนหนึ่งเข้ามาขวางไว้ สุนิดาเอง

ก็จ้องเขาอย่างไม่ไว้ใจ

“ฉันขอคุยกับสั้มจิตตามลำพังได้ไหม”

สุนิดาอ้าปากเหมือนจะคำน แต่ต่อมาก็เปลี่ยนใจพยักหน้า เพื่อนของเธอจึงยอมจากไป

รณจักรก้าวเข้าไปในห้องด้วยความอึดอัด แม้บอกว่ามีเรื่องจะพูดแต่ก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร สุนิดาจึงมาเซม้ง เมื่อรณจักรเข้าไปใกล้ เธอก็ขยับถอยหลังทั้งที่ยังเชิดหน้าขึ้นทำให้เห็นจมูกรี้นๆ ที่เหมือนกับพี่ชายผู้ล่วงลับ รณจักรจึงอดยิ้มไม่ได้ แววดาอ่อนโยนลงอย่างไม่รู้ตัว

“ยังไม่เก็บของอีกหรือ” เขาถามเพราะไม่เห็นร่องรอยของการรื้อข้าวของมาจัด

“หนูไม่อยากไป ใหัหนูอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้หรือ หนูมีเพื่อน หนูมีทุกคนที่นี่”

“ไม่ได้หรอก สั้มจิตก็รู้ว่าสิงห์มันฝากน้องไว้กับพี่ เป็นความต้องการของมันนะ” รณจักรแย้งอย่างใจเย็น

สุนิดาเฒ่ปาก เหมินไปทางอื่น รณจักรมองตามไปและเห็นตุ๊กตาขนฟูเก๋ๆ ตัวหนึ่งวางอยู่บนเตียง เขาหยิบมันขึ้นมาก่อนที่สุนิดาจะแย่งทัน

“เอาคืนมานะ!”

เขายื่นตุ๊กตาคืนให้ เธอรีบคว้าไปกอดด้วยความหวงแหน

“ตุ๊กตาตัวนี้ ไอ้สิงห์ไปซื้อกับพี่สั้มยที่เรารู้เรียนอยู่ จปร.”

สุนิดาแงหน้าขึ้นสบตาเขาทันควัน

“วันนั้นเราไปสยามสแควร์ ไอ้สิงห์หายไปในบ้านตุ๊กตาเสียตั้งนาน พี่กับเพื่อนๆ ยังล้อมันกันอยู่เลยว่าซื้อไปฝากสาวรีไ้ถึงได้เลือกเป็นตุ๊กตาสิงโตแทนใจมัน ที่แถมกันก็ซื้อมาให้สั้มจิตนี่เอง”

รณจักรยิ้มน้อยๆ และเห็นเด็กหญิงน้ำตารื้น สุนิดาสูดน้ำมูกดังพืดพืด กอดตุ๊กตาแน่นขึ้น รณจักรทรุดกายลงนั่งห่างจากเด็กหญิงไปเล็กน้อย พอไม่ให้เธอกล้วจนเติลิดหนี

“ไม่ต้องห่วงนะ ไอ้สิงห์มันฝากพี่ให้ดูแลสั้มจิตแทนมัน พี่ก็จะทำหน้าที่

นั่น แม้พี่จะไม่แน่ใจเลยว่าจะทำได้มากน้อยแค่ไหน แต่พี่จะพยายาม ให้โอกาสพี่หน่อยเถิด”

“หนูไม่เคยรู้จักพี่เลย”

“แต่พี่รู้จักเรา อย่างน้อยก็เคยเห็นรูปของสั้มจิตและเคยได้ยินไอ้สิงห์เล่าถึงเราอยู่บ่อยๆ”

“ถ้าหนูไปอยู่กับพี่ แล้วพี่ไม่ดีกับหนูล่ะ” สุนิดาถามอย่างระแวง

“พี่จะไม่ดีกับเราได้ยังไง”

“ไม่รู้สิ เราไม่ได้เป็นอะไรกันเลย พี่จะดีกับหนูได้ยังไง แม่บอกว่าผู้ชายนอกจากพ่อกับพี่สิงห์แล้วไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น” เธอกล่าวเสียงดุดัน

“เอาอย่างนี้นะสั้มจิต ไอ้สิงห์กับพี่เป็นเพื่อนรักกันมาสิบกว่าปีแล้ว เราเคยร่วมเป็นร่วมตายกันมา ระหว่างพี่กับมันไม่ใช่แค่เพื่อน แต่เหมือนเป็นพี่น้องคนละสายเลือดกันด้วยซ้ำ ในเมื่อสั้มจิตเป็นน้องของมัน สั้มจิตก็เป็นน้องของพี่ด้วย ไอ้สิงห์ไว้ใจพี่ สั้มจิตก็น่าจะลองไว้ใจพี่ไม่ใช่หรือ”

สุนิดาหรีตามอง

“นะ อย่าให้พี่ลำบากใจไปกว่านี้เลย คำขอร้องของคนที่เรารัก เราก็ควรทำตามไม่ใช่หรือครับ เพื่อให้ไอ้สิงห์มันสบายใจ”

เด็กหญิงซึ่งใจอยู่นานทีเดียว กว่าจะพยักหน้าหน่อยๆ จนแทบไม่สังเกตเห็น “ก็ได้ หนูจะไป เพื่อให้พี่สิงห์สบายใจ”

รณจักรคลียิ้ม ทั้งที่ยังหนักใจไม่เลื่อมคลาย แต่อย่างน้อยเขาก็ทำสำเร็จไปแล้วขั้นหนึ่ง

๓

แม้สุนิดาจะเพิ่งไปอยู่ที่บ้านพักในค่ายแห่งนั้นได้ไม่นาน แต่ก็สร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนวัยไล่เลี่ยกันไว้นับร้อย เด็กชายหญิงวิ่งไล่ตามรถที่พวกเขา นั่ง จนนั่งห่างมาไกลลึบตา เด็กเหล่านั้นก็ยังยืนโบกมือจนเห็นเป็นจุดเล็กๆ รณจักรชำเลืองมองสุนิดา เธอเหลียวหลังมองเพื่อนด้วยสีหน้าใจหาย และแทบไม่ค่อยกับเขาหรือนั้ตรเกล้าเลย

นั้ตรเกล้ามาส่งทั้งคู่อึงหน้าประตูผู้โดยสารขาออก แล้วยืมอ่อนโยนให้เด็กหญิง “มีอะไรก็ติดต่อมานะลั้มจื้ด แฟนพี่ชื่อพี่ขวัญ เรียนพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่จะให้เธอมาหาลั้มจื้ดในวันหยุดสุดลั้บดาห์นี้ ลั้มจื้ดจะได้มีเพื่อน”

สุนิดากล่าวขอบคุณ ดวงตาฉายแววหวั่นเกรงวูบหนึ่ง ก่อนจะเช็ดหน้าขึ้น

“โชคดีนะคุณจักร” นั้ตรเกล้าตอบว่าเขาย่างปลอบใจ แล้วโบกมือลา รณจักรจึงพาสุนิดาไปนั่งรอเวลาขึ้นเครื่องบิน

รณจักรสังเกตเด็กหญิง สุนิดาน่าจะสูงเกือบหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร แต่เมื่อเทียบกับชายฉกรรจ์ตัวโต เธอช่างตัวเล็กและบอบบางเหลือเกิน ทั้งยังดูว่าเหว่ น่าสงสาร น้อยครั้งที่สุนิดาร้องให้ รณจักรไม่ชอบเด็กที่เก็บความรู้สึก

มากเกินไป เขาอยากทำให้เธอสบายใจได้มากกว่านี้ ทว่าเขาไม่คุ้นกับการปลอบเด็กเอาเสียเลย

“อู๊ย! หม่อมจักรที่โฆษณาไม่อัดลมนี่นา”

เสียงผู้หญิงไม่คุ้นหูดังขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวกับเพื่อนๆ จะเดินเข้ามาหาเขา อย่างเหนียวอาย และยกมือไหว้ด้วยท่าทางแช่มช้อย

สาวๆ เหล่านั้นชวนคุยอีกครู่หนึ่งและขอถ่ายรูปคู่ ถึงจะเบื่อความไม่เป็นส่วนตัวแต่ธณจักรก็ไม่ใจแข็งพอจะปฏิเสธ เมื่อธณจักรปลีกตัวจากคนเหล่านั้นได้ เขาก็รีบเดินมาหาเด็กหญิง ตอนนั้นใกล้ถึงเวลาขึ้นเครื่องพอดี

“พี่จักรเป็นดาราหรือ ไหนว่าเป็นทหาร” สุนิดานินวหน้า

“พี่เป็นทหารจริงๆ แต่เคยโฆษณาিদๆ หน่อยๆ เรื่องมันนานมาแล้ว ตั้งแต่สมัยที่ยังเด็กมาก อย่าไปสนใจเลย” สายตาประหม่นของเด็กหญิงทำให้เขาขัดใจจนบอกไม่ถูก จึงเสอบอกว่าเขาประกาศเรียกขึ้นเครื่องแล้ว พลงแตะหลังสุนิดา นำเธอไปยังประตูอาคาร มุ่งหน้าสู่เครื่องบิน

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่สุนิดาได้นั่งเครื่องบิน ตลอดเวลาที่มีท่าทางเงอะระคนตื่นเต้น เหลียวมองทุกสิ่งอย่าง ลองกดปุ่มรอบตัวด้วยความใคร่รู้ ก่อนจะมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความรู้สึกแว้งคว้างเมื่อคิดถึงคนในครอบครัวที่จากไปที่ละคน และอนาคตต่อจากนี้ไปที่ต้องอยู่ในความดูแลของเพื่อนพี่ชายที่เธอไม่รู้จักเขาดีพอ

“พี่ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

คนที่นั่งอยู่ข้างตัวขยับลุกขึ้น ทั้งเธอไว้ตามลำพัง สุนิดาถอนหายใจ หยิบนิตยสารของสายการบินจากกระเป๋าหน้าที่นั่งขึ้นมาพลิกอ่าน เธอได้ยินเสียงเรียกจากด้านหลังจึงหันไป

“หนูเป็นอะไรกับหม่อมจักรหรือ” หญิงสาวที่เคยขอถ่ายรูปกับธณจักรชะงักหน้ามึน

“เป็นน้องค่ะ” สุนิดาตอบสั้นๆ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายถามทำไม

“น้องจริงๆ หรือ น้องสาวของหม่อมจักรชื่อหม่อมเร่ที่เป็นดารา ตอน

นี่เรียนอยู่ฝรั่งเศสนี่นา”

หญิงสาวกับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพ่งมองมาอย่างจับผิด สุนดาไม่มีอารมณ์จะโต้ตอบ จึงเบือนหน้ากลับไป ได้ยินทั้งคู่นินทาเธอว่าเต๋อดำเหมือนบ้านนอก เข้ากรุง สงสัยรณจักรคงไปรับคนใช้ใหม่มา

“มีอะไรหรือสับสน” รณจักรกลับมาพอดีและคงเห็นท่าทางแปลกๆ ของเธอ สุนดาจึงปฏิเสธ เธอสอตนิตยสารกลับลงในกระเป๋าหน้าที่นั่ง แกล้งหลับไปตลอดทางด้วยความสับสนว่าชีวิตที่รออยู่ข้างหน้าจะเป็นเช่นไร

บ้านสีขาวยหลังใหญ่ของครอบครัวรณจักรคือจุดหมายปลายทาง มีญาติผู้พี่สองคนรออยู่ ส่วนรณจักรติดราชการต่างจังหวัด จึงไม่ได้มาพบสมาชิกใหม่ รณจักรให้แม่บ้านพาสุนดาไปพักในห้องพักแขกซึ่งต่อจากนี้ไปจะเป็นห้องของเธอ ก่อนทิ้งตัวลงบนโซฟาอย่างอ่อนแรง อคิรวรหะพลางกระเซ้าว่าแค่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียวทำเอาหมดแรงอย่างกับเพิ่งไปออกรบมา รณจักรโอดครวญว่าเขาไม่เคยเลี้ยงเด็ก อคิรวรหะพลางทรุดกายลงนั่งบนโซฟาตัวข้างๆ ว่าน้องๆ ก็มีตั้งหลายคน ทำไมจะไม่เคยเลี้ยง

สรุจ นักการทูตหนุ่ม บุตรชายหม่อมราชวงศ์ปวรจุ้ยนักแก้ววิสกี้มาให้ รณจักรรีบรับไปดื่มด้วยท่าทางกระหาย

“เฮ้อ...ค่อยยังชั่ว ใครชงวิสกี้ก็ไม่อร่อยเท่าคุณสรุจ”

“เฮอะ! อย่ามาพูดเลย วันก่อนโน้นคุณจักรเพิ่งชมว่าคุณพ่อของพี่ผสมวิสกี้ได้อร่อยที่สุดในโลกมาหยกๆ พี่จำได้” สรุจเตือนความจำพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ตัว รณจักรจึงพลิกลิ้นแฉิบอกว่าวิสกี้บ้านสรุจอร่อยที่สุดในโลกไม่ว่าใครเป็นคนชงก็ตาม พลังยืมแต่ อารมณ์ดีขึ้นทันตาเมื่อได้แอลกอฮอล์เข้าปาก

“กลับมาพูดเรื่องเด็กคนนั้นกันดีกว่า แกน่าสงสารมากนะ” อคิรวรหะเรื่องสำคัญอีกครั้ง สรุจเสริมว่าสุนดาเสียแม่แล้วก็เสียพี่ในเวลาติดๆ กันอีก รณจักรถอนหายใจพลางบอกว่าเขาเองก็สงสาร ตัวเล็กแค่นั้นไม่รู้จะเก็บอะไรไว้ในใจบ้าง สุนดาแทบไม่ร้องไห้เลย แถมยังถามคำตอบคำ เขาไม่รู้จะสื่อสาร

ด้วยยังงี้ดี ก่อนจะชดวีสก็เข้าไปอีก

อธิรบอกว่าการทำความคุ้นเคยกับใครสักคนต้องใช้เวลา เรื่องที่ต่วนกว่าคือเรื่องโรงเรียน รณจักรจะพาสุนิดาไปเข้าโรงเรียนที่ฉัตรเกล้าแนะนำหรือ รณจักรตอบรับพลางบอกว่าฉัตรเกล้าโทร. ไปติดต่อไว้ให้แล้ว และหันไปชวนพี่ๆ ทั้งคู่ สรุจจึงรับปากจะไปกับเขาด้วย

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมคิดว่าต้องรับมือเรื่องนี้คนเดียวซะอีก” รณจักรค่อยยิ้มออก “ถ้าผมไปเจอยายหมูปูกพร้อมคุณลุง คงสนุกพิลึกละ” รณจักรหัวเราะเบาๆ

“หมูปูก...คุณจักรหมายถึงหนูปูก เพื่อนสนิทของคุณเกศนะหรือ” สรุจเลิกคิ้วสูง

“ครับ อ้วนขาวมาก เหมือนนกฮูกเผือกไม่มีผิด” รณจักรหัวเราะ

“นั่นคุณจักรใช้ปากพูดจริงๆ หรือ” สรุจถาม

“คุณสรุจพูดเหมือนคุณฉัตรเลยนะครับ” รณจักรยิ้มกว้าง

“ระวังให้ดีเถอะ ถ้าหนูปูกเกิดสวยขึ้นมา พี่จะหัวเราะให้ฟันร่วงเลย” อธิรชูด้วยความหมั่นไส้

“ต่อให้เธอโตขึ้นมาสวยแค่ไหน ผมก็บ๊ิงไม่ลงหรอกครับ พี่เพชรไม่เคยไต่ยืนหรือ ผู้หญิงที่เป็นครู ต่อให้อยู่บ้านก็ทำตัวเป็นครูวันยังค่ำ ดีไม่ดีคงขึ้นนิวสอนผมเหมือนเป็นเด็กนักเรียนตลอดเวลา ไม่ไหวละ” รณจักรทำท่าขมลูกขนพองจนพี่ชายทั้งสองส่ายหัวไปตามกัน ก่อนสีหน้าของนายทหารหนุ่มจะขริ้มลง “แต่การที่เราพอจะคุ้นเคยกับยายหมูปูกและครูโตอยู่บ้างก็น่าจะเป็นเรื่องดีนะครับ เธอจะได้ช่วยดูแลสัมพันธ์ให้ ผมก็ได้กลับกองพันอย่างหมดห่วงเสียที”

อธิรโวยเมื่อน้องชายคิดจะทิ้งสัมพันธ์ไว้ที่นั่นแล้วกลับกองพัน รณจักรจึงอ้างว่าเขาทำงานมานานแล้ว

“ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าให้แกทิ้งงานไปเลย แกก็แค่กลับมาค้างที่นี้ อยู่เป็นเพื่อนสัมพันธ์ไปก่อนสิ” อธิรกล่าว สรุจพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นด้วย

“งานของผมต้องฝึกทหารแต่เช้า แล้วก็ต้องดูแลความเรียบร้อยของม้า

ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะมันอาจเจ็บป่วยได้ในตอนกลางคืน ผมทิ้งความ
รับผิดชอบนั้นไปไม่ได้หรอก” รณจักรให้เหตุผล

“แต่ก็มีทหารประจำคอกม้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แกเป็นผู้กองแล้วนะ แค
กลับมาค้างที่บ้านเราสักระยะหนึ่งเพื่ออยู่เป็นเพื่อนสัมผัสจิตใจจนกว่าน้องเขาจะคุ่น
เคยกับที่นี่ รอให้คุณอาขวัญหรืออย่างน้อยก็คุณแม่ของฉันกลับมาก่อน แล้ว
แกละไปๆ กลับๆ ก็ตามใจ สัมผัสยังไม่รู้จักใครที่นี่เลยสักคน ยกเว้นแก” อศิ
ร์ตักเตือน

รณจักรจึงตัดบทว่าเอาอย่างนั้นก็ได้ เขาจะหนีไปก่อนจนกว่าแม่เขาจะ
กลับมาแล้วค่อยส่งสัมผัสต่อให้ท่าน

“คุณจักรอย่าพูดแบบนี้ให้สัมผัสได้ยินเสียวนะ เดี่ยวแกละคิดว่ามาเป็น
ภาระ”

ถ้อยคำของสรุจทำให้รณจักรพยักหน้าด้วยความหนักใจ พวกเขาไม่รู้
เลยว่านอกประตูห้อง เด็กหญิงที่ถูกกล่าวถึงแอบฟังอยู่นานแล้ว สุนิดากำมือ
แน่น กลับขึ้นไปยังห้องนอนใหญ่โตอ่างว้าง นั่งลงบนเตียงกว้าง ค่ำตึกตาตัว
เก่าขึ้นมากอด ซุกหน้าร่ำให้กับมันอย่างที่ทำเสมอยามไม่มีใครเห็น